

РЕШЕНИЕ

№ 2930

гр. София, 29.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Елка Атанасова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **1805** по описа за **2022** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК, във вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя С. К., чрез адв. И. Т., срещу Решение № 1389 от 18.12.2021г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 121 състав, постановено по НАХД № 13527/2021г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 38-39/20.08.2021г., издадено от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), с което на касатора на основание чл.116, ал.1, т.3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5 000 лева за нарушение на чл.54 ал.7 изр.1 във вр. с чл.53, ал.1, вр. с чл.15, ал.1 от ЗМИП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт като постановен при съществени нарушения на процесуалните правила - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК. Касаторът излага доводи, че акта за издаване на административно нарушение (АУАН) и издаденото въз основа на него наказателно постановление са съставени в нарушение на чл.42 т.4 и на чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН, тъй като в тях не се съдържа по изискуемия от закона начин описание на нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено. Твърди се недоказаност на извършеното нарушение, както и

наличието на маловажен случай. Поддържа се, че в решението си въззивния съд не е обсъдил представени от касатора в производството доказателства (копие от лична карта на Д. М. и свидетелските показания на същото лице). Касаторът моли да бъде отменено решението на СРС както и да се отмени наказателното постановление.

В проведеното открито съдебно заседание касаторът се представлява от адв.Т., който поддържа жалбата и моли за отмяна на решението по развити в касационната жалба съображения.

Ответникът – Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/ се представлява от юрисконсулт П., която в позиция по същество моли за оставяне в сила на решението на СРС. Представя писмени бележки с доводи, обосноваващи правилността на обжалваното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв..

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че жалбата е неоснователна, а решението на първоинстанционния съд счита за правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от съда, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно.

Софийският районен съд е приел от фактическа страна, че при извършена проверка служителите на ДАНС, С. „Финансово разузнаване“, установили, че на 13.01.2020г. в 17 часа, 2 минути и 10 секунди, в обект за обмяна на валута с адрес [населено място], [улица], касаторът [фирма] продава на [фирма] 80 000 Т. по курс за деня 0.303000 лв., с левова равностойност 24 240 лв. Тази сделка по обмяна на валута е регистрирана с издадено от обменното бюро бордеро № 53/13.01.2020г. и фискален бон № 0124070/13.01.2020г. Съдът е приел, че сделката е свързана с плащане в брой, на стойност, надвишаваща левовата равностойност на 5 000 евро от/на клиент на [фирма] и е извършена чрез Д. Л. М., с ЕГН [ЕГН], пълномощник на [фирма] (с пълномощно рег.№ 1732/26.04.2016г. на нотариус рег.№ 348 по регистъра на НК). Контролните органи приели, че в изпълнение на чл.54 ал.7 пр.1 от ЗМИП във вр. с чл.53 ал.1 от същия закон касаторът е следвало да идентифицира пълномощника Д. М. чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него преди извършването на случайна операция или сключването на случайна сделка. Въззивния съд е приел за установено, че снемането на копие от документа за самоличност на пълномощника е било необходимо и поради факта, че пълномощникът е вписал собствените си данни за самоличност в попълнената декларация за произход на средствата от 13.01.2020г. Въззивният съд е приел, че съгласно чл.53 ал.1 от ЗМИП като задължено лице по чл.4 т.4 от ЗМИП [фирма] е било длъжно преди извършване на сделката по обмяна на валута, за която е издадено

посоченото бордеро и фискален бон, да снесе копие от официален документ за самоличност на пълномощника М. по реда, посочен в чл.53 ал.1 от Закона. Сред представените за целите на проверката документи по осъществената сделка по продажба на валута не е имало копие на документ за самоличност на пълномощника, валиден към датата на сделката. Въззивният съд е приел за установено, че в хода на проверката от контролните органи касаторът е представил копие на лична карта на Д. М., но същата е издадена след 13.01.2020г., т.е. към момента на сделката, извършена на 13.01.2020г., копие на тази лична карта обективно не бил могло да бъде изготвено. Прието е, че въпросната лична карта на Д. М., от която е представено копие, е издадена на 17.11.2020г., т.е. представеното копие от лична карта не е относимо към сделката по обмяна на валута, извършена на 13.01.2020г.

За резултатите от проверката е съставен Констативен протокол рег.№ ФР-10-4088/28.06.2021г. На същата дата е съставен и АУАН № ФР-10-4090/28.06.2021г. , връчен на пълномощник на касатора. Въз основа на съставеният АУАН е издадено и Наказателно постановление (НП) № 38-39/20.08.2021г. от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“.

Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС писмени и гласни доказателства.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд е приел, че НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП ясно и недвусмислено са описани нарушенията и обстоятелствата, при които е извършено. Приел е за безспорно установено, че дружеството, като задължено лице по чл.4 т.4 от ЗМИП не е идентифицирало пълномощник на ЮЛ, като не му е снело копие от официален документ за самоличност при извършване на сделка по обмяна на валута, чрез пълномощник, свързана с плащане в брой на сума, надвишаваща левовата равностойност на 5 000 евро, с което е извършило административно нарушение по чл.54 ал.7 изр. 1 вр. с чл.53 ал.1 вр. с чл.15 ал.1 от ЗМИП.

Касационната инстанция намира обжалваното решение за правилно.

Установяването на административното нарушение и налагането на административното наказание са извършени от компетентни административни органи, на основание чл. 123, ал. 1 от ЗМИП. При съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Противно на доводите в жалбата, настоящия състав приема, че в АУАН и НП се съдържат задължителните реквизити по чл. 42, т. 3-т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-т. 7 от ЗАНН, доколкото същите съдържат подробно описание на нарушенията и обстоятелствата, при които същото е извършено.

Съгласно санкционната разпоредба на чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗМИП, за нарушения на чл. 7, чл. 9, чл. 11, ал. 1 - 3, чл. 12 - 22, чл. 24 - 31, чл. 33 - 60, чл. 65 - 69, чл. 72, ал. 1 - 3 и 5 - 7, чл. 73, ал. 1, чл. 74, ал. 1 - 5 и 11, чл. 76, ал. 1, чл. 80, чл. 87, ал. 4, чл. 101, ал. 11, чл. 106, ал. 2, 4 и 5, чл. 107, ал. 4, чл. 110, ал. 1 и чл. 111, ал. 1, ако деянието не съставлява престъпление, се налага административно наказание „имуществена санкция“ от 5000 до 50 000 лв., когато нарушителят е лице по чл. 4, т. 1 - 6 и 8 – 11 от с. 3. Адресат на нормата е [фирма], в качеството му обменно бюро по чл. 4, т. 4 от

ЗМИП, за който изрично изброените в чл. 3, т. 1- т. 6 от същия закон мерки за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари са задължителни. Съгласно чл. 3, т. 1-т. 3 ЗМИП „мерките за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари са: 1. комплексна проверка на клиентите; 2. събиране и изготвяне на документи и друга информация при условията и по реда на този закон; 3. съхраняване на събраните и изготвените за целите на този закон документи, данни и информация“. Съгласно чл. 10 ЗМИП „комплексната проверка на клиентите включва: 1. идентифициране на клиенти и проверка на тяхната идентификация въз основа на документи, данни или информация, получени от надеждни и независими източници; 2. идентифициране на действителния собственик и предприемане на подходящи действия за проверка на неговата идентификация по начин, който дава достатъчно основание на лицето по чл. 4 да приеме за установен действителния собственик, включително прилагане на подходящи мерки за изясняване на структурата на собственост и контрол на клиента; 3. събиране на информация и оценка на целта и характера на деловите взаимоотношения, които са установени или предстои да бъдат установени с клиента, в предвидените в закона случаи; 4. изясняване на произхода на средствата в предвидените в закона случаи; 5. текущо наблюдение върху установените делови взаимоотношения и проверка на сделките и операциите, извършвани през цялото времетраене на тези взаимоотношения, доколкото те съответстват на рисковия профил на клиента и на събраната при прилагане на мерките по т. 1 - 4 информация за клиента и/или за неговата стопанска дейност, както и своевременно актуализиране на събраните документи, данни и информация“.

Мерките за комплексна проверка на клиентите по чл. 10, т. 1 и 2 се прилагат преди установяването на делово взаимоотношение, представляващо стопанско, търговско или професионално взаимоотношение, което е свързано с дейността по занятие на задължените институции и лица по този закон и към момента на установяването на контакт се предполага, че то ще има елемент на продължителност /§ 1, т. 3 ДР ЗМИП/. В конкретния случай се констатира, че [фирма], сключвайки сделка за обмяна на валута на 13.01.2020г., в посочения в НП час, чрез пълномощник на [фирма], а именно чрез пълномощника Д. М., не е извършило идентификация чрез снемане на копие на документ за самоличност.

Съдът намира за неоснователни доводите на касатора за необсъждане от въззивния съд на представеното в хода на проверката от контролните органи копие на лична карта на пълномощника. Както вече бе посочено – представеното копие на лична карта на Д. М. е от лична карта, издадена месеци след извършване на сделката по обмяна на валута – на 17.11.2020г., поради което обосновано въззивния съд е приел, че същото не е относимо към казуса, доколкото обективно пълномощника няма как да разполага към 13.01.2020г. с лична карта издадена на 17.11.2020г. и не е възможно при сключване на сделка на 13.01.2020г. касаторът да снесе копие от неиздаден/несъществуващ документ за самоличност.

Противно на доводите в касационната жалба, въззивния съд е анализирал показанията на св.М. и изложил доводи за липса на конкретика в показанията му, които се споделят и от настоящата инстанция.

Съгласно чл.53, ал.1 във връзка с § 1, т. 12 ДР ЗМИП „идентифицирането на физическите лица се извършва чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него“. Изключение от това правило е посочено в

разпоредбата на чл.53, ал. 5 ЗМИП, като се допуска представяне на други официални документи за самоличност или други официални лични документи, чийто срок на валидност не е изтекъл и на които има снимка на клиента, и снемане на копие от тях /§ 1, т. 4 ДР ЗМИП/, но настоящия казус не попада в тази хипотеза.

Съдът намира и че санкцията за нарушението е законосъобразно определена, като в НП са изложени и мотиви по отношение на липсата на маловажен случай. С цел постигане на предупредителен и превантивен ефект на наказанието съгласно чл. 12 от ЗАНН, отчитайки имущественото състояние на задълженото лице и характера и тежестта на нарушението, председателят на ДАНС е наложил административното наказание в минимален размер по чл. 116, ал. 1, т. 3 от ЗМИП.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице твърдяните в жалбата касационни основания, касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК и във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XIX-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1389 от 18.12.2021г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 121 състав, постановено по НАХД № 13527/2021г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Държавна агенция „Национална сигурност“, с адрес – [населено място], [улица], сумата в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.